

[Christmas Møller.]

Landet; og endelig det fjerde Spørgsmaal, som efter min Opfattelse ganske givet maa tages med ind i Overvejelserne, og hvor Regeringen maa gøre sig klart, at det ogsaa vil være nødvendigt for den at give Indrømmelser til Oppositionspartierne her, til Flertalspartierne i det andet høje Ting, nemlig den permanente Nedsættelse af den faste Ejendomsbeskatning Landbruget vedrørende, som det konservative Folkeparti, i Begyndelsen forgæves, i de senere Aar med større Held, har søgt at faa den samlede Opposition til at gaa ind for.

Jeg tror, man maa være klar over, at det bliver disse 4 Spørgsmaal — med Valutaordningen og alt, hvad der vedrører den, som Baggrund —, der samlet maa tages op til Drøftelse og Afgørelse: Finansloven, Valutaordningen, Kriseforligets Forlængelse og den faste Ejendomsbeskatning.

Der er ikke den fjerneste Tvivl om, at det vigtigste Spørgsmaal af dem alle er Spørgsmaalet om Loven af 30. Januar, nemlig Valutaloven, og jeg kunde for saa vidt have ønsket, at hele denne principielle økonomiske Debat var indledet med, at man fra Regeringens Side havde givet Besked om, om denne Lov vilde blive foreslaaet fornyet. Det er min bestemte Opfattelse, at Besked herom maa Regeringen give overmaade snart.

Man vil erindre, at Loven af 30. Januar 1932 i ganske særlig Grad er det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Værk. Jeg tror, jeg har Lov til at sige det paa den Maade, at de tre samarbejdende Partier, Venstre, Radikale og Socialdemokrater, ved Parti-formandsmødet hos Udenrigsministeren den 22. Januar i Aar var ganske enige om, at man skulde gaa Valutaattestens Vej. Kun det konservative Folkeparti pegede paa, at man i højere Grad kunde ønske, at Handelsstraktaterne, i hvert Fald Handelstraktaten med Tyskland, blev opsagt, for at man derigennem kunde komme ind paa en fri Forhandling. Vi ønskede, at man i udpræget Grad skulde gaa Toldvejen, hvorved ogsaa vilde opnaas, at man ikke fik svigtende Indtægter paa Toldlovgivningens Omraade i saa høj Grad, som man jo nu faar det, idet vi naturligvis ikke afviste, at det vilde være muligt og maaske nødvendigt at tage ogsaa Valutaattesten i Brug.

Jeg minder herom, fordi jeg synes, det er lige saa godt at faa Tingene paa det rene, saaledes som de i Virkeligheden er. Jeg tror derfor, at Regeringen, inden den kan vente, at man skal kunne tage endelig Stilling til de Spørgsmaal, som her foreligger

til Behandling, maa give Besked og ogsaa maa lade foretage første Behandling af Valutaordningen her i det høje Ting.

Om vor Stilling til Fornyelsen af denne Lov skal jeg i Dag kun sige dette, at den naturligvis paa afgørende Vis vil være præget af de Meddelelser og Oplysninger, som Valutacentralens — efter min Opfattelse i øvrigt særdeles dygtige — Ledelse kan give os i den kommende Tid. Jeg hører ikke til dem, som, fordi der maaske er gaaet lidt længere Tid, end man kunde have ønsket, skal kritisere dette alt for stærkt — det er klart, at en saadan Administrations Iværksættelse kræver Tid, og hvis man skal give nogenlunde ordentlige Oplysninger, kan det ogsaa være vanskeligt at gøre det saa hurtigt, men jeg skal sige til den højtærede Regering og den højtærede Handelsminister, at efter min Opfattelse — og det tror jeg, enhver maa være enig med mig i — maa en Forlængelse af denne Ordning afhænge af de Oplysninger, man faar med Hensyn til, om Ordningen er benyttet paa den Maade, paa hvilken det var Hensigten at benytte den, og om den i det hele kan virke tilfredsstillende.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige følgende: Det fremgaar af de Taler, som de tidligere Ordførere har holdt, og ogsaa af de Bemærkninger, som den højtærede Finansminister gentagne Gange har fremsat, at der mellem Rigsdagens Partier ikke er den fjerneste Uenighed om, at vi skal følge Sterlingkursen her i Landet. Det er slaaet fast meget bestemt fra forskellig Side, at Sterlingkursen skal følges. I det Øjeblik man vil dette Maal, i det Øjeblik man mener, at det er nødvendigt at begrænse Importen, saaledes som vi mener det er, i det Øjeblik man mener, det er nødvendigt, for at sige det rent ud, at lægge Importen af Varer om fra Lande, som køber mindre hos os, til Lande, som køber mere — og jeg er enig i den Betragtning, at vi skal følge Sterlingkursen, thi alt for megen Skade kunde ske ved, at vi gik udenfor det, med Bevarelse, det ønsker jeg dog at fremhæve, af vor fulde Frihed til til sin Tid at træffe vor endelige Afgørelse i Sagen —, i det Øjeblik man vil dette Maal, maa man ogsaa ville Midlerne.

Saa er det man fra nogle Sider peger paa Valutaloven af 1932 og disse meget drastiske Midler, ja, jeg kan sige de mest drastiske Midler, som paa det handels- og erhvervspolitiske Omraade nogen Sinde er iværksat her i Landet.

Vi tor vort Vedkommende vil i vor fremtidige økonomiske Politik indtage den